

tilfredsstillende Udbytte, men man kan ikke gøre det og samtidig faa opfyldt alle sine Krav, de være nok saa vidtgaaende og urimelige. Derfor paataaler jeg en Forhandling ved den Lejlighed, som Taksklovforslaget giver, om det Synspunkt, der skal anlægges; det forekommer mig, at den vil være mere paa rette Sted der end her. Der er ikke for mig nogen som helst Tvivl om, at der her er forskellige Standpunkter. Nogle ville have et saa tilfredsstillende Udbytte som muligt, nogle ville nøjes med et Middeldudbytte — til dem hører jeg og til dem har Rigsdagen i det hele hørt — men der er ogsaa nogle, der ikke med Hensyn til de Krav, der stilles, ville tage Hensyn til, hvad en saadan forøget Udvikling vil koste, og det vilde føre os henimod Null som Udbytte. Jeg er enig med den ærede Ordfører i, at hvis man ikke tilstræber et passende Udbytte af sin Drift, kommer man ud paa gængende Grund, saa er Vore opgivet. Derfor er jeg ogsaa ganske enig i, at Driften skal føres saa økonomisk, som det efter Omstændighederne lader sig gøre. Det tror jeg i Virkeligheden ogsaa sker. Jeg gentager, hvad jeg sagde i Gaar, at jeg tror, Vognudbyttet er ganske overordentlig omhyggelig, og jeg tror ikke let, man kan komme yderligere i den Retning. Det er for Resten noget, vi ved Lejlighed statistisk kunne oplyse, hvilket Omfang Vognudbyttet har. Det følger af sig selv, at enhver Vogn kan ikke altid være i Fart eller befrægtet, men vi gaa i den Retning saa vidt, at vi ikke ere i Stand til at gaa til en mere forøget Toggang i nogen af Provinserne, hverken paa Sjælland eller i Sylland, fordi det Materiel, vi have, ikke strækker dertil. Derfor er der forlangt en større Forøgelse i Aar, men om man derved kan naa sit Maal, kan jeg ikke sige. — Den ærede Ordfører mente, at Posttoget gennem Hertugdømmervne, som skulde sættes i Gang af en fremmed Jærnbanebestyrelse, maatte man stadig være opmærksom paa, det maatte man ikke glemme. Ja, det følger af sig selv; men om man andetsteds vil være villig til at forandre Toggangen, bliver jo et Spørgsmaal; men det kan man jo tale om. Der finder aarlige Konferencer Sted i større Stil foruden idelige Konferencer med Nabobestyrelserne. Jeg tvivler paa, at man vil opnaa noget ad den Vej, men det kan jo være muligt, det vil der i alt Fald blive Lejlighed til at overbevise sig om senere. — Den ærede Ordfører nævnte Postbygningen i Vejle, hvis Overslag var kommet for sent. Dette beklager jeg, men det er ikke altid muligt at være færdig med Oplysningerne

til den Tid, det i og for sig kunde ønskes. Jeg tror ikke, den ærede Ordfører har Ret i, at disse Overslag ere særdeles store eller afstrækkende store, naar man tager Hensyn til, hvad der maa kræves paa det paagældende Sted, og Forholdene der ere i alt Fald saa elendige, at det er ganske nødvendigt, at man sætter sig i Gang. — Den ærede Ordfører siger, at Bevillingen paa 100,000 Kr. aarlig til Vedligeholdelsen af de saatalde kongelige Bygninger er tilstrækkelig og har vist sig at være tilstrækkelig i en Række af Aar. Det kan dog ikke med Høje siges. De Skatbanker, som det ikke har været muligt at afhjælpe, kender den ærede Ordfører ikke og kan ikke kende dem. Jeg er stadig af den Overbevisning, at man maa komme til ved Lejlighed at gøre noget ekstraordinært paa denne Konto, naar det ikke skal føre til Stufselse. — Den ærede Ordfører udtalte sig om Anskaffelse af Materiel til Jærnbanevesenet. Jeg bemærker her, at det dog ikke alene er Vognmateriellet, der her er Tale om; der er ogsaa mange andre Punkter, hvor der er Anskaffelser at gøre. For dem alle maa det gælde som Regel, at man under lige Forhold foretrækker indenlandske Produkter, det er en Selvfølge, men det kan virkelig ogsaa stille sig saaledes, at man maa foretrække indenlandske Produkter, selv om de skulde vise sig dyrere end Udlandets Tilbud, vel at mærke paa det Vilkaar, som jeg før har nævnt, at man holder sig inden for Bevillingens Grænse. Jeg er ganske enig med den ærede Ordfører i, at det er et Forhold, hvor Administrationens Konduite maa paataales, og for hvilket Administrationen maa tage Ansvar, og jeg tror ikke, man gør Sagen nogen Tjeneste ved at komme ind paa nogen mere vidtgaaende Diskussion om dette Spørgsmaal. Der er kun en Bemærkning jeg skal gøre. Man træffer undertiden baade i offentlige og private Forhandlinger Udtalelser, hvoraf det fremgaar, at man vil lægge Ansvar, hvor og paa hvilken Maade Anskaffelser ske, over paa Embedsmændene under Statsbanedriften. Det er aldeles urigtigt og usforvarligt; der er kun en, der bærer Ansvar i den Retning, og det er Ministeren. Hvilken Beslædning, han vil modtage, og hvorledes han vil behandle de Indstillinger, han faar, er en anden Sag, men den endelige Afgørelse sker af Ministeren, og jeg skal tilføje, at den er i den Slags Forhold ret ofte sket selvstændig uden alt for meget Hensyn til de foreliggende Indstillinger. — Det ærede Medlem fra Frederikshavn (H. Madsen) vilde i Dag hævde Rigtigheden af det,